

אמא

אמא יקרה ואהובה, בשבת שעברה בביקורי אצלך בבית החולים נפרדתי ממך בכאב ובאהבה. שכבת בחוסר אונים מנותקת מעולמנו, אולם לקראת סוף הביקור פקחת את עיניך ונדמה היה לי כי ניסית אולי בפעם אחרונה למסור את אהבתך. את השלמת את מסע חיך בעולם הזה ומצטרפת ליקיריך מנחם ואבא.

כאשר אני יושב לכתוב אני רואה את שתי עיניך המתמלאות בשמחה ומבע חם, בעת כל ביקור אצלך. ואני שומע את קולך בשיחות הטלפון אשר ניהלנו בשעות הערב "אתה יודע כמה חשובה לי השיחה הזאת אני חכייתי לזה כל היום". ובסיום כל שיחה הייתה הסיומת הקבועה "אני אוהבת אותך", ואני הייתי משיב לך "אני אוהב אותך אמא".

בשבילי את היית התגלמות של אמא אשר פירושה: אישה משפחה אהבה.

בתור ילד ידעתי תמיד כי יש לי פינה חמה, פרטית בה אני מוגן מפני פגעי העולם. את קבלת כל משובה ודבר שטות שלי באהבה והבנה. את היית הצד האוהב והרך של המשפחה. בכל מצב ובכל תנאי, ידעתי והרגשתי- כי בעיניך אני הכי טוב והכי מוצלח שיש. ידעתי כי בכל אשר אלך ובכל אשר אעשה אי שם בעמק הירדן, יש מישהי שאוהבת, מקבלת ותומכת ללא כל סייג. גישתך שהייתה לכאורה לא מחנכת ולא מלמדת, נתנה לי כוחות.

זיכרונות ילדות עולים בעת הכתיבה – הנסיעות למחנות הקיץ באשקלון, גשר הזיו וכפר החורש בשנות החמישים המוקדמות. למרות העבודה הקשה במטבח, היו רגעים אשר הקדשת רק לי, נתת לי לטעום מהמאכלים אשר הכנת רק למעני. בשבילי הם היו מטעמי האלים. היציאות לקטיפת פרי הצבר - "סברס" ואחר האכילה בשעת הלילה, במטבח של המחנה. ההליכות לאפות עוגיות שטרודל במאפיה של הקיבוץ לאחר יום העבודה. את מכינה את העוגיות, נוטפת זיעה, אך מלאת שמחה ואושר. זו הייתה הזדמנות קטנה להגשים את רצונך להכין משהו רק למשפחה ולילדים.

בשבילך גם כשגדלנו תמיד היינו הילדים: מנחמק'ה, דפנהל'ה, שלוימל'ה ודודל'ה.

מלי"ג בעומר 1964, עננה של עצב מלווה את ביתנו. נפילתו של אחינו הבכור מנחם וההתמודדות עמה הייתה קשה ומכאיבה. לקח לך זמן לצאת מים הדמעות והעצב. במשך שנים הלכת מדי יום לבית הקברות לבקר את מנחמק'ה.

לצד העצב מצאת את הכוחות והחיוניות לשמוח שמחה מלאה עם הולדתו של כל נכד או ניין, ולהיות שותפה מלאה בימים יפים של כל אחד מאתנו- הבנים והנכדים.

אוריין אהבה לבא לביקור באשדות ולצאת לנסיעות בקלנועית עם סבתא, וכאשר דרגה את האנשים אותם היא אוהבת סבתא צילה הייתה במקום האפסי – כלומר לפני המקום הראשון.

כאדם בוגר כל ביקור באשרות היה כמו יום חג בשבילי. מיד בכניסה לדירה או החדר מבטך האוהב היה מקבל אותנו. ללא צורך במילים, אותן השארת לאבא יצרת את התקשורת ואנו ניסינו להשיב לך ככל יכולתנו באותו מטבע אשר אף פעם לא חסר לך – אהבה.

תם ונגמר המסע המופלא של ילדה עם נעליים אדומות מ-ורבה שבפולין. נערה יפה, חלוצה, אמא ואישה אוהבת, סבתא אשר יש לה מקום בלב לכל הנכדים והנינים.

אוהב זוכר ומתגעגע,

שלמה